

2. **בראשית טו'** - ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חיי אלקה ויראניו בטרם אמות ויאמר אליהם וישאלם במראת הלילה ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה

את-מקניהם ואת-רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרימה ועקב וכליו עו אתו: פלו ובע בניו אתו בנתינו ובנות בניו וכל-ידעו הביא אתו מצרימה: ואלה שמות בני-ישראל הפאים מצרימה ועקב ובניו

3. **בראשית טז'** - אמנם בעת עזב ישראל את צור מעורו, שמהכלל נפקע החותם המינות, מבלי להכיר את הארץ לארץ ד', ואת הגוי והממלכה לעם ד', בהיותם מוצאים בעצמם שום להם ישנם ענינים אנושיים כלכל העמים, ארץ וחקם ממשלה, ע"כ גלה ישראל מארצו, כדי שיהיה נודד בגולה בין עמים רבים, בלא שום קנינים פרטיים לאומיים, ומ"מ ימצא את עצמו מצויין ומפורש בכל העמים, כזה ידע כי לו יש ענין מיוחד שנרשע עליו את נושא עצמיות לאומיותו, והוא שם ה' אשר עליו נקרא

4. **בראשית טז'** - והוא סוד אומנם ז"ל (טוטה מט) בעקבות משיחא כונתם כזה כי לצד שאנו מבררים כל הפיית הקליפה מהקדושה כשיגיע הכיורוד לסוף דבר שהוא העקב וכינו התכלית לעקביים כי הוא סוף אברי האדם, ולזה תמצא כי בנמיים הראשונים היו מתבררים מהקליפה גופות גדולות וצא ולמד האדם הגדול כענקים אבינו ועטרת ראשינו הוא אברהם גר צדק ראשון שבגרים ושרה אמנו ורות המואביה ובדורות אחרונים שמעיה ואבטליון אונקלוס הגר, והן היום הגם שמתגיירים להיות שספו תמו ניצוצי הקדושה מתוך הקליפה ולא נשאר כי אה בעקבות, גם כח המברר בבחינה עצמה קטנה והוא סוד אומנם ז"ל בורה (ח"א רמח). דנגעו גליץ ברגלין כי כל בחינה תברר בחינתה, ועל פי הקדמה זו תשכיל עצה ה'

6. **אמרת טז' א'** - עוד ידעה מה הראשונים ידעו והכירו בגלות וקבלו עליהם ועל זרעם כמו כן אלה. והוא אומנם ואלה מוסיף על הראשונים ולדרך זה הורחגו טעם נכון לדעת לאפיה ענין חזר הכתוב ונמאם אחר שכבר נמאם בפנינו וידוע בירידתם למצרים, ורש"י ז"ל פירש כי להודיע חתם חזר ונמאם במוקם, ואין דבר זה מספיק אלא לדרשה ולא לפשטן של דברים, ועוד לדבריו היה לו לקבוע המנין אחר אומרו וימת יוסף וגו' ואלה שמות וגו', ולדרכנו הכתוב ירדע טעם מנינם שמונה. הוא והולך בספר התורה מי ומי הכא לקבל גזירת מלך לסבול עול הגלות ולא פנה עורף כמעשה עשו הרשע (בראשית לו) שהלך לו אל ארץ מפני יעקב, ודרשו ז"ל (ב"ר פ' פ"ב) מפני שטר חוב של הגלות, ואמר ואלה שמות וגו' הבאים מצרימה פ' הבאים לסבול עול הגלות כמצרים את יעקב אתו כדומין לו בהסכמה אחת לפרוע שטר חוב הגלות, לזה דקדק לומר הבאים, פירוש הגם שלא באו חפצים היו לבוא, וזה לך האות איש וביתו באו כאדם שמכין עצמו על הדבר, ואלו ירדו מצרים לסיבה ידועה לא היו עוקרים ידיתם וכאים והיו כאים ביאת עראי ורגליהם רגל ישרה לשוב ארצה כנען. וטעם שתזר לומר באו ולא הספיק כמה שהקדים לומר הבאים, נחכינו לעשות הפרש בין המנינים כפרשה לאנשי ביתם כי אנשי ביתם אין כולם בגדר זה.

7. **אמרת טז' ב'** - ויקחו את מקניהם וגו'. טעם שלא אמר כן בתחילת הניסיון כשאמר (א) ויעב וגו'. אולי כי מקודם לא נטעו אלא ללוחץ יעקב גם לראות פני יוסף אך אחר מראה הנבואה נתגלה להם כי מסכים אל עליון שיגורו שם כמצרים עד יום שירצה להחלותם משם וכמו שפירשתי בפסוק (ד') אנכי אהר וגו' ואנכי, כזה הסכימו להחליף עמם כל מקניהם ורכושם וגו'. גם הודיע הכתוב כי הגם שיעדו כי שם צוה ה' הגלות לא הקשו ערפם ולא נמנעו ח"ו מלקיים שטר חוב הגלות אלא נשאו טעם וגו' ויבואו מצרימה:

8. **אמרת טז' ג'** - וההשכיל על דבר אקדים אמרו קדושה הוא הרשבי' ואנשי סודו (ליקוטי חוה מקץ) שאמרו כי טעם הגליות הוא לברר חלקי הקדושה המפורזים בענפי הקליפה וכי במצרים להיחזה מלאה גלולים ושם חוקף הטומאה שם הוא שבית חלקי הקדושה הרבים והעצומים. כי לערך גדול הטומאה יהיה בקרבה חלקי הקדושה, וזה היה מיום שחטא אדם הראשון. שלטה שפחה רעה בניצוצי הקדושה, וענין כל ישראל על זה בכל הגליות ובפרט בגלות מצרים, והוסיפו לומר ז"ל (שם רשב"י) כי עם היוצא מארץ מצרים העומד על הר סיני הוא המש שהיה שבו בתוך קליפת מצרים ואילו אמר משם נביא ה' (והב"ר ד' ה') ומי גוי גדול וגו', ולזה עצמו יכוין ה' כדברו עם יעקב טעם שמסכים על שיתב עקב במצרים הוא לסיבת גוי גדול אשר הוא אבוד שם בקליפת מצרים וצריך הוא להוציאו משם, וזולת ירידת יעקב אין תקנה לזה כי בעצם שהיה הוא לסיבת גוי גדול אשר הוא אבוד שאין זולתו יכול עשהו. ולזה תמצא שאמר ז"ל (ב"ר פ' ע"ט) שלא מת יעקב אבינו עד שראת' ס' וירבוא יוצאי חלציו, ואתם ס' וירבוא נחננו שם אחר כך ונצורפו ככור הכרזל כעוני מצרים ויצאו מווקיים.

9. **אמרת טז' ד'** - ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה.

10. **אמרת טז' ה'** - ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה.

11. **אמרת טז' ו'** - ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה.

12. **אמרת טז' ז'** - ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה.

13. **אמרת טז' ח'** - ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה. ויאמר ויאמר הגני: ויאמר אנכי האל אליה אבין אל-תירא מרדה מצרימה כירלגיו גדול אשימך שם: אנכי אהר עמך מצרימה ואנכי אעלה גם-עלה.